

MARTON PÉTER: ÓBAZDMEG, A POLOSKÁK – AVAGY HOGYAN
ÉLJÜNK KÜLFÖLDÖN III.

Megjelent a *Határátkelő* portálon, 2019. szeptember 8-án. Originally published at *Határátkelő* on 8 September 2019. Original URL: <http://hataratkelo.com/obazdmeg-a-poloskak/>

© Marton Péter, 2019 (also as PM Marton)

Két hónappal később Csenge ismét hazalátogatott Pestre, és édesanyjánál aludt meg – Bendőt, a madárpókot addig egy kicsit őrült, de kellően arachnidarajongó kollégájára bízta, akivel az utóbbi időben kezdtek romantikusra fordulni a dolgok (Gary átjött hozzá, és annyit nézte házi szörnyikéjét, miközben brit módra jól nevelten össze-vissza motyogott, hogy Csenge egy gyanútlan pillanatában maga számára is váratlanul letámadta őt),

az utazás idejére rábízta hát a srácra a heti egyszeri etetéshez bevethető csótánykészletét is (a bogaraktól iszonyodott, de jó érzéssel szemlélte, hogy Bendő kitartóan pusztítja őket);

mivel odahaza meleg volt, Anglia után szokatlanul meleg, lefekvés előtt kitárta az ablakot, és beszívta az utcai levegőt, hátha odakinn hűsebb valamivel, még ha rossz, nagyvárosi levegő is az, de furcsamód csak valami tompa trágyaszagot érzett, mely annyira nem zavarta, és lámpaoltás előtt, a továbbra is nyitott ablaknál olvasott még egy keveset;

amikor aztán lekapcsolta a villanyt, és éppen a párnára készült hajtani a fejét, rémisztő, felberregő mély hangra lett figyelmes, mely több helyről is szólt, több, különböző forrásból, és mivel ennek hatására szétáradt benne az adrenalin, kipattant az ágyból, és azonnal felkapcsolta a villanyt;

a következő két órában elalvás helyett így azt figyelhette, amint öt hívatlan vendég, öt nagy szürke címeres, avagy közismertebb nevén büdös poloska (kevésbé ismert nevén: bencepoloska) ró vad köröket a szoba szűkös légterében, majd egyenként a plafon közepéről lógó lámpa kelyhében kötnek ki, mint valami grillsütővel kombinált húsevő növény szájában, és előbb zajos csapkodás (posztumusz minősítéssel: haláltánc) kíséretében megégnek, kisebb füstpamacsokat eregetve a mennyezet felé, majd az utolsó ilyen pamaccsal kiadják a lelküket,

Csengének volt hát ideje bőven, hogy elmerengjen („Óbazzmeg, a poloskák...!”), és ebből tanulságokat vonjon le („elszoktam az itteni léttől”),

hogy azután ennek a tanulságnak a birtokában érkezzen vissza közép-angliai otthonába – immár igazi közép-angliai lakosként – Bendőhöz, aki a bencepoloskákkal is biztosan szívesen találkozott volna, és Garyhez, akire ezek szerint rá lehetett őket bízni akár,

közép-angliai élete így egycsapásra könnyebbé vált.